

Gozd je šumel v daljavi. Tajen in skrivnosten je bil. Zapihal je veter in zganili so se vrhovi in hipno prebudili iz sna.

Pripela mu je šopek za klobuk in odšel je čez polje in vriskal.

In potem sta se vzela. Trpela sta vse življenje, delala in se trudila. Marko je pobiral cunje, ko je obdelal tiste kosce zemlje. Imela sta tri otroke in sta jih dobro vzgojila. Pa so šli vsi, Francka se je vrnila.

Zdaj je prišla starost in smrt. Kar prikradla se je kot zvit tat ponoči — — —

Francka je prinesla večerjo. Kava je bila dobro skuhana, ali niti materí niti očetu se ni ljubilo jesti. Starka je pokusila, Marko je pa vrgel žlico v kot.

„Pojdi, pojdi s kofetom!“ In je dremal dalje.

Mala svetilka je razsvitljevala temno kamro. Čudne pramenčke je metala po starih, plesnivih podobah.

Francka je pokleknila pred staro razpelo in molila rožni venec. Z veseljem je molila in s po-

božnostjo, mati ji je odgovarjala. Toda v sredi molitve je mati zadremala. Francka je pa nadaljevala glasno.

Videti je bilo, da je vse izumrlo, tako pusto in dolgočasno je bilo. Le težko sopenje materino in bolno cviljenje je motilo tišino.

Ko je Francka zmolila, je spravila očeta v posteljo, sama je pa legla na staro skrinjo in bedela dolgo.

Sredi noči je vstala in šla pogledat na zvezde in jasno nebo.

Zrla je dolgo v lepoto pomladne noči, ki je dihala zdravje, moč in življenje, in ni mislila, da je smrt tako blizu.

Še tisto noč je umrla mati — — —

*

Ti dve dogodbi sta se pripetili obe v lepi, zeleni pomladi. prva v sveži naravi, druga v koči, ki je bila kot od Boga prokleta in je vladala v njej smrt kot v grobišču.

Večer — prijatelj.

Zložil Vekoslav Remec.

Z večerom klasje se mi pogovarja,
šepeče in poslušá zaupljivo
otročke pravljice, ki trepetajo
nad mračnim poljem in nad mračno njivo.

Kot dete — mak se v kapici rdeči
je sklonil, v sen povetil lica,
tam v detelji cvetoči, valujoči
pritajeno pedika prepelica.

Jaz grem po polju in večer gre z mano,
edini moj prijatelj, ki mi zvest je;
le on ve, kje so moje daljne sanje
in kje veselje moje, kje boleost je . . .

Taki smo . . .

Zložil Merisan.

Hitimo, hitimo za upom, za srečo,
a slednjič upade nam v srcih pogum,
na nogah začutimo rano skelečo,
prekolnemo nade, srce in razum . . .

